

intussen vergaan ze van de honger. Bij Opera Zuid, dat Engelbert Humperdincks sprookjesopera op de planken brengt, is de grens tussen realiteit en fantasie wel heel vaag. Geeft niet, we kennen het verhaal allemaal, en opera is toch één groot doen-alsof.

Wel was het aardig geweest als regisseur Bruno Berger-Gorski de stereotiepe Jip en Janneke-achtige rolverdeling tussen de seksen wat had bijgestuurd. Oef, wat is die Hans

omdat ze zelf zo graag deze rol wilde spelen. Ze doet dat in elk geval met volle overgave, satanisch geschater inclusief.

Intussen lijkt *Hänsel und Gretel*, een opera die zich beweegt op het kruispunt van Wagner en Sesamstraat, precies toegesneden op de kwaliteiten van Opera Zuid en het Limburgs Symfonie Orkest. Met de hem door Humperdinck verschaft leidmotieven in de trant van *Sinterklaas kapoentje*

ter Aachen zijn hartveroverend, en na het bijwonen van deze voorstelling zal het bezien van een eenvoudige radiator voortaan koude rillingen teweegbrengen.

Frits van der Waa

Hänsel und Gretel van Engelbert Humperdinck, door Opera Zuid, o.l.v. Bruno Berger-Gorski en Stefan Veselka. 26 februari, Theater aan het Vrijthof, Maastricht. Tournee t/m 27/3. operazuid.nl

terdag ook live in de Merleyn horen. De r doen Keltisch aan, d bij het openingsnummer *Mountain* een trage trom.

De vocale gelaagd plaat *Family* uit 2009 maakt, wordt live be een samplekastje na foon. Zanger en band Simkoff neemt zijn e melodielijn op en he steeds onder een nie bouwt zo hemelse er ge koortjes, gooit zic loop en neemt daara

Gesjouw met zestien sokkels en een cactus

Mooi stuk over wereld van glitter

DANS
TRUE TO II
★★★★★

De jonge Zweedse choreograaf Alexander Ekman (25) levert hilarisch commentaar op het intellectuele gehalte van dans als Hoge Kunst.

DEN HAAG De cactus weet het. De cactus interfereert met de subtekst, zo laat de geluidsband weten. De cactus snapt precies wat de twee dansers willen vertellen met hun duet: hij leest iedere beweging als twijfel en weifel in een liefdesontmoeting.

In *Cacti* levert de jonge Zweedse choreograaf Alexander Ekman (25) bij zijn voormalige werkgever - hij dansde drie jaar bij het Nederlands Dans Theater II - hilarisch commentaar op het intellectuele gehalte van dans als Hoge Kunst. Dat doet hij geraffineerd, met gevoel voor humor, tempo, muziek, energie en totaalbeeld.

Ekman persifleert het grote podium door zestien dansers met hun eigen vierkante sokkel te laten sjouwen (én een cactus). Hij neemt de (on)begrijpelijkheid van dans op de hak door een droge plant tekst en uitleg te laten geven. En hij gaat aan de haal met de gewichtige relatie tussen dans en klassieke muziek door vier strijkers op het podium het *Presto* uit Schuberts *Der Tod und das Mädchen* te laten spelen, waarna de dansers het ritme met handen, voeten en tong opschroeven.

Vervolgens taaien de musici af naar de orkestbak, schieten de overactieve dansers in razendsnelle passen op de plaats, duiken ze achter muurtjes om een stel te laten partneren en nemen ze met stekelplant een grotesk tableau in. Had Ekman dat laatste totaalbeeld met naakte lichamen vormgegeven, in plaats van huidkleurige pakjes, dan was de grap geoptimaliseerd.

Voor het eerst mocht de Zweed met live orkest werken - *Cacti* is al zijn 23ste werk. Het Holland Symfonia onder leiding van Martin Fischer-Dieskau vibreert vrolijk mee met Ekmans

brutaliteit, door een energieke vertolking van sonates van Joseph Haydn en een andante quasi allegretto van Ludwig van Beethoven.

Na *Cacti* danst het Nederlands Dans Theater II in *True to II* drie krachtige hernemingen uit het rijke oeuvre van het choreografenduo Paul Lightfoot en Sol León. Een combinatie die werkt. Drie jaar geleden stond ook al een werk van Ekman - de slapstick uit-smijter *Flockwork* - op het programma met *Subject to Change* (2003, intens gezet op *Der Tod und das Mädchen*) en *Shutters Shut* (2003) van Lightfoot León. Nu voegen drie mannen en één vrouw daar het gespierde absurdisme van *Skew-Whiff* (1996) aan toe, op een ouverture van Rossini. Een sterk frivool vierluik.

Annette Embrechts

True to II door Nederlands Dans Theater II en Holland Symfonia. 25/2, Lucent Danstheater Den Haag. Tournee t/m 10/4

Beeld uit *Cacti*.

Foto Rahi Rezvani

THEATER
JIJ & IK
★★★★★

Bill van Dijk speelt zichzelf, en ook weer niet, in *Jij & ik*, dat bijna zo heet als het liedje waarmee hij in 1982 in het Songfestival stond.

AMSTERDAM Met het liedje *Jij en ik* vertegenwoordigde Bill van Dijk in 1982 Nederland op het Eurovisiesongfestival. Hij werd er in Harrogate zestiende mee.

28 jaar later zingt Bill van Dijk het liedje opnieuw in de voorstelling *Jij & ik* van De Gemeenschap. In deze nieuwe theatertekst van Rob de Graaf staat Van Dijk in het kleine Frascati 2 - zijn publiek is gekrompen van tachtig miljoen toen naar tachtig man nu.

Als voormalig Eurovisie-coryfee speelt Van Dijk hier min of meer zichzelf, maar ook weer helemaal niet. Hij is de wat opgefokte manager van een timide singer-songwriter (Hans Zilver) die Nederland dit jaar op het liedjesfestijn zal vertegenwoordigen. Met het nummer *Het leven is een orkaan*, een nietszeggend rammelrijmpje.

De Graaf schreef met *Jij & ik* een onderhoudend stuk over de wereld van 'gewichtloze glitter'. Waarin het ook gaat over hoge en lage kunst, een onderscheid dat Bill niet erkent, 'omdat er alleen authentieke kunst bestaat'.

De tekst is als vanouds bij De Graaf ingekleurd met een romantisch soort pathetiek, en krijgt een bijna cabaretteske lichtheid als een achtergrondzangeres (Reineke Jonker) verschijnt om de boel flink op te schudden.

'Van een kip een kraanvogel maken - dat is mijn vak', zegt Bill. Van Dijk maakt van zijn rol een verrukkelijk personage, dat virtuoos met de tekst jongleert, vaart en souplesse brengt, en een lekker vet shownummer ten beste geeft. Een rol vol uitropeptekens, maar volkomen authentiek.

Heln Janssen

Jij & ik van Rob de Graaf door De Gemeenschap, regie Roy Peters. In Frascati Amsterdam, 25 februari. degemeenschap.nu

Geheim eigenzinnig

MUZIEK De zaalindelingen wat gefrons hebben g 'grote' dj Theo Parrish zaal van Paradiso en d de Anthony 'Shake' Sh time in de grote zaal?

Hoewel bij kenners van Shakir niet onder de die van Parrish, kent h blik de Amerikaanse i nauwelijks. 'The invisil techno', zoals Shakir zi noemt, behoort tot de technopioniers uit Det wel zijn producties zic meten met die van voo de tijdgenoten als Kevi son of Derrick May, hee tijd in de coulissen ges Zelf wijdt hij dat aan heid, een bescheiden k een verkeerde inschatti potentie van techno.

Tel daarbij op dat Sha draait in het grootste te afzetgebied Europa (wa maken heeft met gebre motie en deels met de z die tien jaar geleden bij constateerd), en je snap thony 'Shake' Shakir eer waard geheim is.

Met hulp van het Ams

ACCENT LOWLANDS

Heel ever

AMSTERDAM Een klein de achttiende editie va pingflight to Lowlands se, van 20 tot en met 22 tus in Biddinghuizen, u kocht.

De website van het fe meldde zondagmiddag reguliere tickets waren kocht, op enkele Walibi en CJP-kaarten na. Op n tes als Facebook en Twit sprak dat zich snel rond

Lowlands was zo binn cordtijd van een week u